

Gennem sin indflydelse på finanspolitikken og andre dele af den økonomiske politik har folketingets beslutninger meget væsentlig betydning for pengepolitikken. Selv om man ikke ændrer den nuværende lovgivning om nationalbankens virksomhed, kan der derfor til enhver tid føres debatter i folketinget om dette emne. Det forekommer dog tvivlsomt, om der vil være behov for en fast praksis i så henseende. Under rolige pengepolitiske forhold vil behovet for sådanne debatter være begrænset, og i en række andre tilfælde vil en drøftelse af de pengepolitiske problemer indgå som et naturligt led i folketingets debatter om den økonomiske politik i almindelighed. Ud fra dette synspunkt forekommer det mest hensigtsmæssigt, at folketinget i det enkelte tilfælde tager stilling til, om udviklingen i de pengepolitiske forhold har skabt behov for en debat i tinget om nationalbankens virksomhed.

Spørgsmål 6.

Der ønskes en vurdering af behovet for, at der gives nationalbanken bemyndigelse til at fastsætte variable kassebindingsregler for pengeinstitutter.

Økonomiministerens svar (af 31. marts).

I tiden 1942-43 til udgangen af 1949 indeholdt lovgivningen om banker og sparekasser bestemmelser om ekstraordinære kasserereserveforpligtelser; omfanget af disse ekstraordinære kasserereserver kunne imidlertid kun ændres ved lov, og ordningen gav således ikke nationalbanken mulighed for løbende efter de skiftende behov at fastsætte retningslinier for størrelsen af pengeinstitutternes kasserereserver.

I forbindelse med en revision af bankloven i 1954 blev der på initiativ af nationalbanken stillet forslag om, at handelsministeren skulle have bemyndigelse til efter indstilling fra nationalbanken og efter forhandling med bankernes fællesrepræsentation at fastsætte kasserereservebestemmelser, der kunne varieres indenfor bestemte grænser. Forslaget fandt imidlertid ikke tilstrækkelig tilslutning i folketinget, og den i 1956 vedtagne reviderede banklov indeholdt derfor ingen hjemmel til at fastsætte variable kasserereserver for pengeinstitutterne.

Da der i vinteren 1964-65 opstod et behov

for en stramning af pengepolitikken, blev der indgået et sæt aftaler mellem på den ene side nationalbanken og på den anden side de enkelte banker og sparekasser, der var medlemmer af pengeinstitutternes organisationer, hvorved pengeinstitutterne forpligtede sig til at deponere en vis andel af deres indlånsforpligtelse. Siden 1965 har der med jævne mellemrum været ført forhandlinger mellem nationalbanken og pengeinstitutterne, og der er ved flere lejligheder sket ændringer i indholdet af deponeringsaftalerne. Selv om deponeringsmulighederne for pengeinstitutterne efter nogle i 1969 foretagne ændringer bl. a. omfatter obligationer med en løbetid på op til 30 år, må man sige, at det i 1965 indgåede aftalesystem opfylder samme funktion som et system baseret på en lovmæssig adgang til efter behov at fastsætte kasserereservebestemmelser for pengeinstitutterne.

Da deponeringsaftalesystemet har vist sig at være et smidigt pengepolitisk instrument, og da nationalbanken i 1970 midlertidig har suppleret dette aftalesystem med anvendelse af en henstilling om et tidsbegrænset loft for pengeinstitutternes etablerede og tilsatte lån, er der efter regeringens opfattelse ikke på nuværende tidspunkt behov for indførelse af variable kassebindingsregler for pengeinstitutterne.

Spørgsmål 7.

Der udbedes en vurdering af de praktiske muligheder for opretholdelse af forskellige renteniveauer på forskellige lånemarkeder.

Spørgsmål 8.

Hvilke muligheder haves for at få en varieret rentepolitik under politisk kontrol?

Økonomiministerens svar (af 31. marts).

Pengeinstitutternes udlånsrentesatser ændres normalt i forbindelse med diskontoændringer, og i dag, hvor også sparekasserne mere langfristede långivning overvejende sker til variabel rente, vil diskontoændringer hurtigt fremkalde ændringer i rentesatserne for en meget væsentlig del af pengeinstitutternes udlån. Banker og sparekasser foretager i almindelighed med dette udgangspunkt en vis graduering af ydelserne for deres lån ud fra rent sikkerhedsmæssige vurderinger.